

мегко, и за това когато той видѣлъ, че Хаджи Генчо са е разсърдилъ не на шета, то потърчалъ слѣдъ него, и извикалъ болкото си може:

— Хаджи, а, Хаджи, знаешъ ли ти, че господъ са сърди когато са каратъ божните люде? Ти сами хилядо пѣти си ми говорилъ за божните работи, а сега са сърдишъ, като перѣзъ! Върни са, Хаджи, върни са.

Но Хаджи Генчо е твърдоглавъ, и ушите му не чуятъ ни молби, ни заплашвания.

— Защо ти, шѣмедни сине, са скара съ Хаджи Генча? пита баба Либеница дѣда Либена, и клати си главата на кавга. — Ти съ своите коне и съ своето салжвкийско лозе ще да накарашъ Хаджи Генча да даде момиченцето си другиму, а нашиятъ синъ да остане неженень! Видишъ ли сега, стари каракончо, какво си направилъ? Припкай по-скоро и помири са съ човѣ-